

PRANEŠIMAS SPAUDAI Nr. 112/23

2023 m. birželio 29 d., Liuksemburgas

Generalinės advokatės išvada byloje C-61/22 | *Landeshauptstadt Wiesbaden*

Generalinės advokatės L. Medina nuomone, privalomas pirštų antspaudų rinkimas ir saugojimas tapatybės kortelėse yra galiojantis

Reglamente 2019/1157¹ nustatytas įpareigojimas nuo 2021 m. rugpjūčio 2 d. valstybių narių naujai išduodamose tapatybės kortelėse į labai saugią laikmeną įtraukti jų turėtojų pirštų antspaudų atvaizdą².

2021 m. lapkričio mėn. Vokietijos pilietis kreipėsi į Vysbadeno miestą (Vokietija) su prašymu išduoti naują tapatybės kortelę. Jis konkrečiai prašė, kad ši kortelė būtų išduota į jos lustą neįtraukiant pirštų antspaudų atvaizdo.

Vysbadeno miestas atmetė prašymą, motyvuodamas, be kita ko, tuo, kad tapatybės kortelė negalėjo būti išduota be jos turėtojo pirštų antspaudų atvaizdo, nes nuo 2021 m. rugpjūčio 2 d. tapo privaloma saugoti pirštų antspaudų atvaizdą naujų tapatybės kortelių lustuose.

Atsižvelgiant į aplinkybes, kuriomis kreiptasi į Vysbadeno administracinį teismą, jam kyla abejonių dėl Reglamento 2019/1157 galiojimo, taigi ir dėl privalomo pirštų antspaudų rinkimo ir saugojimo Vokietijos asmens tapatybės kortelėse. Teismas nori konkrečiai išsiaiškinti, ar priimant Reglamentą 2019/1157 tinkamai remtasi SESV 21 straipsnio 2 dalimi, o ne tos pačios sutarties 77 straipsnio 3 dalimi, antra, ar Reglamentas 2019/1157 yra suderinamas su Chartijos 7 ir 8 straipsniais, siejamais su tos Chartijos 52 straipsnio 1 dalimi, ir, trečia, ar tas reglamentas atitinka Bendrojo duomenų apsaugos reglamento 35 straipsnio 10 dalyje³ numatytą įpareigojimą atlikti poveikio duomenų apsaugai vertinimą.

Šiandienos išvadoje generalinė advokatė Laila Medina, **pirma, konstatavo, kad Reglamentas 2019/1157 buvo teisingai priimtas remiantis SESV 21 straipsnio 2 dalimi**, siekiant palengvinti naudojimąsi teise laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje.

Šiuo aspektu ji nurodė, kad ši teisė suteikia Sąjungos piliečiams galimybę įsitraukti į kitų priimančiosios valstybės narės gyventojų kasdienį gyvenimą. Taigi nacionalinės tapatybės kortelės atlieka tas pačias funkcijas kaip ir šiems gyventojams, o tai reiškia, kad tik patikimas ir autentiškas tapatybės įrodymas palengvina visapusišką naudojimąsi judėjimo laisve.

¹ 2019 m. birželio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2019/1157 dėl Sąjungos piliečių tapatybės kortelių ir Sąjungos piliečiams bei jų šeimos nariams, kurie naudojami laisvo judėjimo teise, išduodamų teisę gyventi šalyje patvirtinančių dokumentų saugumo didinimo (OL L 188, 2019, p. 67) 3 straipsnio 5 dalis.

² Dėl to paties įpareigojimo, susijusio su pasais, žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimą *Schwarz*, C-291/12 (žr. Pranešimą spaudai Nr. 135/13).

³ 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) (OL L 119, 2016, p. 1) 35 straipsnio 10 dalis.

Nacionalinių tapatybės kortelių formos suvienodinimas ir jų patikimumo didinimas taikant saugumo standartus, įskaitant skaitmeninius pirštų antspaudus, turi tiesioginį poveikį naudojimuisi šia teise, nes šios kortelės tampa patikimesnės, todėl valstybių narių valdžios institucijoms ir paslaugas teikiantiems subjektams lengviau jas pripažinti. Galiausiai taip sumažinami judiems Sąjungos piliečiams kylantys nepatogumai, išlaidos ir administracinės kliūtys.

Galiausiai ji mano, kad pagal SESV 77 straipsnio 3 dalį Tarybai suteikta kompetencija turi būti suprantama kaip susijusi tik su patikrinimų kertant sieną politikos kontekstu. Bet kokia platesnė nei tokio specialaus turinio Europos Sąjungos priemonė, kaip yra Reglamento 2019/1157 atveju, nepatektų į šios nuostatos taikymo sritį.

Toliau generalinė **advokatė nagrinėjo, ar įpareigojimas rinkti ir saugoti dviejų pirštų atspaudų atvaizdą tapatybės kortelėse yra nepagrįstas pagrindinės teisės į privataus gyvenimo gerbimą tvarkant asmens duomenis ribojimas.**

Jos nuomone, Reglamentu 2019/1157, kuriame nustatytos priemonės, panašios į tas, kurias Teisingumo Teismas nagrinėjo Sprendime *Schwarz* dėl pasų, ribojamos pagal Chartijos 7 ir 8 straipsnius užtikrinamos teisės. Todėl buvo būtina išsiaiškinti, ar šis tvarkymas gali būti pateisinamas remiantis Chartijos 52 straipsnio 1 dalimi.

Dėl to, ar iš Reglamento 2019/1157 kylantys ribojimai atitinka bendrojo intereso tikslą, generalinė advokatė laikėsi nuomonės, kad, atsižvelgiant į tai, kad nacionalinių tapatybės kortelių formos ir apsaugos priemonių vienodumo stoka padidina dokumentų klastojimo ir sukčiavimo riziką, **Reglamente 2019/1157**, kurio paskirtis – tokios rizikos prevencija ir šių kortelių pripažinimo skatinimas, **nustatytais ribojimais siekiama tokio tikslo.**

Be to, ji teigė, kad šie ribojimai yra **tinkami, būtini ir neviršija to, kas būtina** pagrindiniam to reglamento tikslui pasiekti. Neatrodo, kad esama tokio pat tinkamo, bet mažiau ribojančio būdo, palyginti su pirštų antspaudų paėmimu ir saugojimu, kad būtų taip pat veiksmingai pasiektas Reglamento 2019/1157 tikslas. Taigi, Reglamente 2019/1157 numatytos pakankamos ir tinkamos priemonės, kuriomis užtikrinama, kad biometriniai identifikatoriai, visų pirma pirštų atspaudai, būtų renkami, saugojami ir naudojami tinkamai ir tuo nebūtų piktnaudžiaujama. Šiomis priemonėmis garantuojama, kad biometriniai identifikatoriai, saugomi naujai išduodamoje kortelėje, po šios kortelės išdavimo liktų tik jos turėtojo dispozicijoje ir nebūtų viešai prieinami. Be to, Reglamentas 2019/1157 nėra teisinis pagrindas sukurti ar prižiūrėti nacionalines bazes ar Sąjungos lygmens centralizuotą duomenų bazę.

Galiausiai dėl klausimo, ar Reglamentas 2019/1157 atitinka BDAR 35 straipsnio 10 dalyje numatytą įpareigojimą atlikti poveikio duomenų apsaugai vertinimą, generalinė advokatė nurodė, kad BDAR ir Reglamentas 2019/1157 yra antrinės teisės aktai, kurie Sąjungos teisės šaltinių hierarchijoje užima lygiavertę vietą. Be to, iš BDAR niekaip nematyti, kad jo 35 straipsnio 1 dalyje numatytas įpareigojimas atlikti poveikio vertinimą yra privalomas Sąjungos teisės aktų leidėjui, be to, šioje nuostatoje nenustatyta jokie kriterijaus, pagal kurį reikėtų vertinti, pavyzdžiui, kitos Sąjungos antrinės teisės normos galiojimą. Todėl, jos nuomone, Europos Parlamentas ir Taryba nebuvo įpareigoti atlikti poveikio vertinimo vykstant teisėkūros procesui, per kurį priimtas Reglamentas 2019/1157.

PRIMINIMAS: Generalinio advokato išvada nėra privaloma Teisingumo Teismui. Būdami visiškai nepriklausomi, generaliniai advokatai siūlo Teisingumo Teismui teisinę bylos, už kurią jie atsakingi, sprendimo būdą. Teisingumo Teismo teisėjai pradeda pasitarimus šioje byloje. Sprendimas bus priimtas vėliau.

PRIMINIMAS: Prašyme priimti prejudicinį sprendimą valstybių narių teismai, nagrinėdami juose iškeltą bylą, gali pateikti Teisingumo Teismui klausimus dėl Sąjungos teisės išaiškinimo ar Sąjungos teisės akto galiojimo. Teisingumo Teismas nenagrinėja nacionalinės bylos. Remdamasis Teisingumo Teismo sprendimu šią bylą turi išspręsti nacionalinis teismas. Šis sprendimas taip pat privalomas kitiems nacionaliniams teismams, nagrinėjantiems panašias problemas.

Žiniasklaidai skirtas neoficialus dokumentas, neįpareigojantis Teisingumo Teismo.

Visas išvados [tekstas](#) nuo jos perskaitymo dienos prieinamas CURIA tinklalapyje.

Kontaktinis asmuo: Marta Osleja ☎ (+352) 4303 6005.

Nuotraukas iš išvadų skaitymo posėdžio galima rasti „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Likite su mumis!

